

[Justitsministeren.]

Straffedomme, er mig umuligt at begribe. Hvorfor jeg i samme Anledning skulde foretage en Undersøgelse af et Selskabs Regnskaber, er mig ogsaa umuligt at begribe, og hvorfor jeg ikke løslod Elith Jensen af Fængselet, skal jeg komme til om et Øjeblik.

Det, der forelaa, var altsaa, at Direktør Kyhl afgik ved Døden den 8. Maj 1937. I Efteraaret 1937 skete der saa en Henvendelse fra Bestyrelsen for Forenede Danske Motorejere til mig, da den nye Direktør, Hr. Røgind, var traadt til. Jeg husker ikke Datoen, men jeg tror, det var ham, der meddelte mig — sikker er jeg dog ikke derpaa —, at Direktør Kyhl havde begaaet Selvmord, og at han havde fundet sig foranlediget til at paabegynde en Revision af Regnskaberne. Jeg svarede dertil, at det vilde jo være meget uhyggeligt, hvis det skulde vise sig, at de Beskyldninger, Elith Jensen gennem en lang Aarrække havde rettet mod Direktør Kyhl, havde været rigtige, og at jeg derfor i høj Grad var interesseret i, at denne Revision blev foretaget saa hurtigt og indgaaende og nøjagtigt som muligt. Endvidere gav jeg Rigsadvokaten Meddelelse om at følge denne Revision. Den strakte sig jo over en lang Aarrække og var meget indviklet. Den er ikke færdig endnu, og jeg har flere Gange spurgt efter den. Den ventes at blive færdig i denne Maaned, men en foreløbig Beretning er indgivet og for nogle Dage siden afgivet til Politadvokat Bach, for hvem det endnu ikke har været muligt at tage Stilling til, om der er udvist noget strafbart Forhold. Det er Tanken at iværksætte yderligere Revision til Klarlæggelse af, om Elith Jensens Anmeldelser mod Direktør Kyhl i nogen Henseende har været berettigede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorfor jeg ikke løslod Elith Jensen af Fængselet, skal jeg blot sige, at den Straf, han afsonede paa det Tidspunkt, var en Straf i en privat Injuriesag mellem Redaktør Hendil og ham, og Justitsministeren gaar jo ikke rundt og løslader Folk af Fængselet, naar der ikke engang søges om Benaadning. Altsaa, det er lige saa taabeligt som det foregaaende.

I Punkt 5 i det aabne Brev staar der:

„I Hendil-Sagen har De, skønt nøje underrettet om Sagens Stilling, forholdt Elith Jensen hans lovmæssige Ret til at føre Beviser for, at han endnu en Gang er uskyldig dømt ved Nordre Birks Dom af 13. Juli 1936.“

Ved Nordre Birks Dom af 13. Juli 1936, der

er stadfæstet af Østre Landsret den 5. Oktober 1936, blev Elith Jensen under en af Direktør Kyhl og Redaktør Hendil anlagt Injuriesag idømt Hæfte i 3 Maaneder for Bagvaskelse i Anledning af, at Elith Jensen havde paastaet, at Kyhl havde betalt Hendil et betydeligt Honorar for at formaa Hendil til at unklade i en Artikel at angribe Kyhl for dennes Forhold til Forsikringsafdelingen i F. D. M. Jeg er blevet sigtet for, at jeg ikke her optraadte paa Elith Jensens Side, fordi Hendil var ansat ved „Ekstrabladet“, en noget ejendommelig Begrundelse, naar man tænker paa „Ekstrabladet“s Optraeden over for mig. Men det kan nu være ligegyldigt.

Der er sket Undersøgelser, og Justitsministeriet har flere Gange afvist Anmeldelser fra Elith Jensen i den nye Sag, altsaa medens jeg var Justitsminister, med Beskyldninger mod Hendil for Dokumentfalsk og falsk Forklaring for Retten, da vi ikke kunde finde, at disse Beskyldninger efter alt foreliggende havde noget paa sig, og disse Sager, Sagsanlæg mod forskellige Blade, verserer, saa vidt jeg har set, ved forskellige Domstole. Jeg kan ikke se, at dette private Injuriesogsmaal vedkommer Justitsministeren.

Endelig staar der under Punkt 6:

„De“ — det er mig — „har gennem Rigsadvokaten ladet rejse Tiltale mod Elith Jensen for Injurier, efter at De først ved skriftlige Trusler — gengivet i „National-Socialisten“ — har forsøgt at bringe ham til Tavshed. Skønt De formentlig maa vide, at Tiltalen er rejst paa urigtigt Grundlag, fortsætter De nu Sagen.“

Det har allerede været fremme i den saakaldte Terndrup-Sag, og det forholder sig saaledes: Da jeg efter det foreliggende, til Trods for at jeg flere Gange talte og talte venligt med Elith Jensen, som var oppe hos mig, og hvem jeg viste al mulig Imødekommenhed, til sidst var nødt til at afvise Sigtelserne, idet de enten var afgjort ved Domstolene, eller der ikke forelaa nogen Art af Bevisligheder, sendte han mig et meget uartigt Brev, hvor han sigtede mig for, at jeg, altsaa bevidst, over for ham vilde bryde Loven. Nu kendte jeg jo Elith Jensen saa godt, at jeg vidste, at hvis jeg ikke reagerede mod dette, vilde det komme frem paa en eller anden Maade, at jeg havde taget imod Beskyldninger for bevidst at ville gøre ham Uret. Paa den anden Side vidste jeg, at hans Sindsstemning var meget oprevet, og derfor skrev jeg af Venlighed et Brev til ham og sagde: „De kan ikke skrive saadan